

KUŞ OLUP UÇMAK

Kuş olup uçmak... Hafiflemek. Bütün yüklerden kurtulmak. Arınmak. Temizlenmek. Ter u taze olmak. Her dem diri olmak. Her dem yeni olmak. Ve bu arınmışlıkla, bu hafiflikle, bu tazeliikle uçmak; ta ötelere, ötenin ötesine çıkmak, bulutlarla dost olmak, yüce dağları yukarıdan seyretmek, âlemi bir bütün olarak görmek.

Kuş olup uçmak... Kanatlanmak. Kanat çırp-
mak. Rüzgârla dost olmak. Zamanla ahbablık
kurmak. Ve kuş olup uçmak!

Kuş olup uçmak, uçmak, ta bulutlara doğru yükselmek... Lakin bu ne kadar mümkün? Mümkün, mümkün de; ama nasıl? İşte asıl mesele bu "nasıl" da saklı. "Nasıl" yükünden azade olmayınca, uçmak da mümkün olmuyor.

Öyle diyor Mevlânâ:

*Ey hâce tu çi murgî nâmet çi çirâ sâyî
Nî perriy ü nî çerrî ey murgek-i halvâyî*

Diyor ki:

"Ey hoca, ne kuşusun sen? Adın ne? Değerin ne?"

Ey tatlılarla beslenen kuş, ne uçarsın ne yayı-
lırsın..."

Ne kuşusun?

Adın ne?

Değerin ne?

Görünürde basit, lakin özü, manası itibariyle ne ağır sorular. Ağır sorular... Hoca gözüyle ba-

Deve kuşu, uç diyorlar sana, “ben deveyim, deve uçar mı?” diyorsun.

Yük yükleme çağı gelince de, “ben kuşum” diyorsun.

Ne şakıyan güzel bülbülsün,
Ne rengi güzel dudu kuşu,
Ne boynu halkalı üveyiksin.

Ne de bizim yeşilliğimize, bağımıza bahçemize geliyorsun!”

Evet, kuş olup uçmak lazım... Lakin bunca yük-
le, en önemlisi kimlik kriziyle, oluşmamış şahsi-
yetle, riyakârlıkla, günü kurtarma çabasıyla, kısa
vadeli izzet u ikbal peşinde koşmalarla, ayrımcı-
lıkla, kindarlıkla, velhasıl bunca zaaflla nasıl uça-
caksın? Ne sesin ses, ne rengin renk, ne sembolün
sembol... Duruşun, zaviyen yok. Bakışın, kavrayı-
şın illetli. Ufkun dar. Bunca eksiklikle, nasıl uça-
caksın?

Sahi, hoca, söyle nasıl uçacaksın? Nasıl geride
kahçı eserler bırakacaksın? Nasıl örnek olacak-
sın? Nasıl buluş yapacak, nasıl bir keşfe erecek-
sin? İlimde, fende nasıl ilerleyeceksin?

Sahi nasıl uçacaksın? Madem yüklerden arı-
namıyor, kendin olamıyorsun, bari bir geleneğin
izinde git... Uçmasımı bilenlerin bağına, yeşil bah-
çesine uğra, uğra da gönlün şenlensin, aklın açıl-
sın, ufkun genişlesin. Lakin iz sürecek güç, kuvvet
ve sabır var mı?

Ey hoca, kuş olup uçmak lazım... Kuş olup uç-
mak, bulutlarla yarenlik etmek, yıldızlarla hem-
hal olmak, ayla ve güneşle hem-zaban olmak la-
zım. Kuş olup uçmak... Zira hocam, “ Her kuşun
boynunda Süleyman’ın bir hakkı var; bütün kuş-
lar oraya uçup gittiler...”

Şu halde, ey hoca, “Sen ne duruyorsun?”

Kuş olup uçmak... Âlemi bir bütün olarak gör-
mek, varlığı idrak etmek lazım.

* Prof. Dr.

kıp, hoca kulağıyla dinleyince daha da bir ağır-
laşıyor sorular. Sınıfa hükmeden, kaleme söz ge-
çiren, zamanı ölçüp biçen, kitaplarla, tezlerle ve
dergilerle kendisine muhkem bir kale inşa eden
hoca için ağır sorular. Ağır yükleri olan hoca, ne
kuşu olursa olsun, hiç uçabilir mi? Sosyal algı-
lar, kurgudan ibaret olan ilişkiler, sırada bekle-
yen danışmanlar ve jüri heyetinin önünde nasıl
uçsun? Kolay mı?

Kuş olup uçmak... Söylemesi kolay, ancak ya-
şaması zor. Esasen söylemesi de zordur... Bel-
ki sadece kelimelerin ağırlığını fark etmeyen için
kolay; fakat değil kelime, her harfin bir değerinin
olduğunu bilen için zor. Velhasıl kuş olup uçmak
zor. Zira hafiflemek zor. Arınmak zor. Temizlen-
mek zor. Ve en zoru da temiz kalmak... Arı duru
kalmak. Samimi kalmak. Saf kalmak. Pek müş-
kül, pek zor.

En önemlisi, sevmek zor. Kendilik bilincine
ermek, iç huzura kavuşmak, her dem neşeli kal-
mak zor. Fakat zorlukları birer birer aşmak, kuş
olup uçmak lazım!

Kuş olup uçan, âlemi birlik içinde temaşa eden
ve gördüğü güzellikleri söze dönüştürüp asırlar-
dır kendisine müracaat edenlerin gönül mülkünü
mamur eden Mevlânâ, zorlukları aşıp, yüklerden
kurtulup uçamayanları şöyle tasvir eder:

“Deve kuşusun san ki...